

Leo van der Velde schrijft wekelijks een brief aan kleindochter Rachel (12) waarin hij vertelt over het Den Haag van vroeger en nu. Deze keer verklapt hij zijn rolletje als kabouter in 1952 en het verschil met een tiener paparazzi-fotograaf anno 2024.

► De spelers van de eindmusical verklaren het schoolplein alliepien toegankelijk voor groep 8. Ze hebben zelf hun gezichten onherkenbaar gemaakt. © W. V. 2020



Vroeger kabouters, nu paparazzi op musical

Dinslag was het einde-lijk zover. De eindmusical van groep 8 op de IKC Prins Clauschool. Een heuse musical, zoals die deze dagen op veel basisscholen in Nederland te zien zijn. 's Morgens is er eens het optreden voor oma's en opa's en omms en tantes, kasé, oma van je moeders kant, en tante Nathalie zitten op rij twee.

Bij het begin van het Gala *wol geluimen*, zoals de musical heet, worden de fans prompt ingepakt door de enthousiaste acteurs en actrices, allemaal tieners. Terwijl ze in een snel tempo per twee of vier in de volgepakte aula worden voorgesteld, zien er veel kans om nog snel naar familieleden te zwaaien of te lachen. Rachel, jij doet dat ook, en moet je oma wat traantjes zien weg te pinaken. Dat overkomt de meeste van haar leeftijdsgenoten.

Het verhaal is spannend. In kasteel Bonembal geven miljonair Boudewijn en zijn echtgenote Annelotte een gala voor hun rijke vrienden. De bedoeling is om geld in te zamelen voor een goed doel. Uiteraard ontstaat er veel problemen. Er zijn overvallers actief. Politieagenten, koks, de burgemeester, iedereen doet zijn uiterste best om het feest toch te laten slagen. We zien klasgenoten van jou,

als Charelle, Vajenne, Filip, Emylie, Delfie, Chaya en Nikki, dansend en zingend rennen over het podium. De liedjes die deze tieners zingen klinken geweldig. Dat komt omdat de muziek door popband Doe Maar geschreven had kunnen zijn. De grootouders filmen de acties van de kleinkinderen met mobieltjes. Hartstikke leuk om te bewaren, voor als ze groter zijn.

Na afloop krijgen de musicalspelers allemaal applaus dat de tieners buitengewoon terecht trots in ontvangst nemen. Bijzonder is dat de spelers 's avonds de musical nog een keer mogen spelen voor ouders, broertjes en zusjes. En niet minstens zoveel succes.

Actie

Daar is heerl wat aan voorafgegaan. Ook tieners zijn dol op spandoeken. Rachel, een kleine week voor de eindmusical bedachten je klasgenoten en jij een ludieke actie. Als de leiding en de juffen naar huis waren, moest het schoolplein tot 'verboden terrein' worden verklaard, alleen toegankelijk zijn voor groep 8.

Er werden plannen gesmeed. Eigenlijk was er nog een spandoek nodig met de tekst 'Verboden terrein, want we zijn groep 8'. Dat maakte je thuis in de tuin. Er was geen rekening gehouden met het feit dat de verf door het spandoek droop waarvoor de complete tekst van de actie

► Rachel schildert het spandoek. Chloë vindt het niks en zit demonstratief in de weg. © POPPEL VAN DER VELDE



achterbleef op de tuinstoep. Lang verhaal kort. Het spandoek werd in de week voor de musical aan het dak van school bevestigd. Trots poseren daarvan eent klein dertig leerlingen. Om niet herkend te worden lieten ze hun koppies zwart maken. Hier was allemaal niets vergeleken met de twee premieres op één dag. Sommigen hadden hier maanden naar toe gewerkt. In mei deden jij en je vriendin Vajenne al aan je zusje voor hoe jullie de rol van paparazzi-fotografen zouden spelen. Volgens jou was die musical het hoogtepunt van je laatste jaar op de basisschool. Daarom heb ik er de hele meivakantie op gestudeerd", zei je. In januari vertelden je vrienden er ook al enthousiast over.

Rachel, je hebt het op de basisschool verder geschopt dan ik. Ik wend, als enige, bevordert naar de 'delbare' vertrok. Jij hebt meegespeeld in een eindmusical. Ik had een klein rolletje in een sprookje op de bewaarschool aan de Zuid-Oost Bouwtenningel. Daarin mocht ik een kabouter spelen. Met tientallen andere kleuters. Allemaal voorzien van een witte baard (van watten) en met een puntmuts op. Dat was op de kleuterschool voor kinderen van 3 tot 6 jaar, in Den Haag, schuin tegenover de in 1861 gebouwde gietijzeren Trapjesbrug, zoals die nog steeds heet.

► Bijzonder is dat de spelers 's avonds de musical nog een keer mogen spelen voor ouders, broertjes en zusjes